

preverjanja in potrjevanja neformalno pridobljenega znanja je bila izdelana potrebna dokumentacija in priporočila za priznavanje neformalno pridobljenega znanja (Konzorcij biotehniških šol Slovenije).

Nekoliko manj pozornosti je bilo v okviru projektov namenjene standardom in temu, kako vplivajo na končni rezultat procesa vrednotenja. Razlog je verjetno tudi v tem, da standardi za posamezne strokovne module oziroma predmete v izobraževalnih programih niso določeni na nacionalni ravni, temveč se pripravljajo na ravni šol, kar zagotovo zmanjšuje primerljivost in kredibilnost rezultatov priznavanja ter s tem tudi zaupanje v sam postopek.

Rezultati projektov kažejo, da so bili načrtovani cilji v veliki meri doseženi. Upamo si trditi, da je bil s pomočjo izpeljanih aktivnosti vendarle narejen velik premik v prepoznavnosti samega sistema in da so projekti spodbudili priznavanje neformalno pridobljenih poklicnih in strokovnih znanj.

Zaključek

Za uresničitev cilja in namena priznavanja neformalnega in priložnostnega znanja je potrebno posameznikom, ki se vključujejo v izobraževanje ali ga želijo nadaljevati, zagotoviti priznavanje znanj, spretnosti in kompetenc, pridobljenih zunaj šolskega prostora oziroma po neformalni poti, prav tako posameznikom, ki želijo hitrejšo prekvalifikacijo, zamenjavo delovnega mesta oziroma napredovanje na delovnem mestu. V obeh primerih je seveda treba to izpeljati po postopku, s katerim je mogoče nedvoumno ugotoviti, da posameznik pri tem dosega standarde, ki jih določa izobraževalni program, nacionalna poklicna kvalifikacija, delodajalec ali gospodarski sektor. Poudarek je torej na vrednotenju znanja in doseganju postavljenih standardov, ne pa na vrednotenju poti do znanja.

Evropske smernice za vrednotenje neformalnega in formalnega učenja (Cedefop, 2009) poudarjajo, da je predpogoj za uspešno in učinkovito delovanje sistema priznavanja neformalno pridobljenih znanj pravna ureditev na nacionalni ravni. Predvsem pa mora priznavanje postati »sestavni del kvalifikacijskega sistema: politično, pravno, administrativno in finančno« (Cedefop, 2009: 21). Zato bi bilo na nacionalni ravni smiselno poenotiti različne metodologije za priznavanje, s čemer bi lahko zagotovili večjo kakovost in preglednost sistema in posledično povečali zaupanje v rezultate postopka.